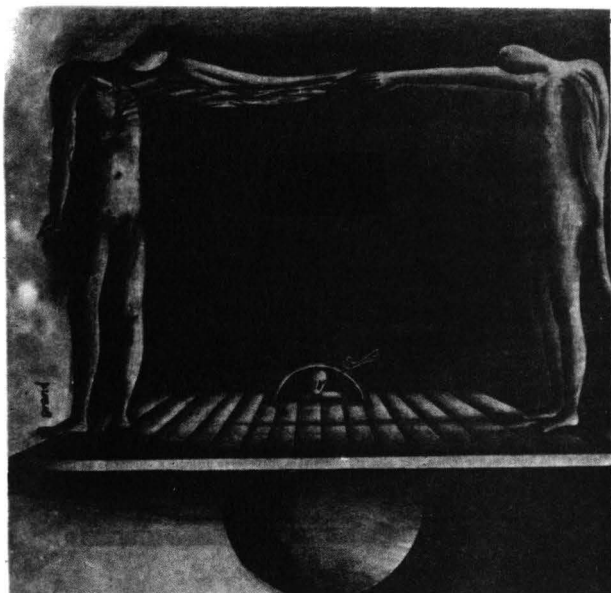

VERONICA: Închide valiza și...
(Angelo închide valiza, o ridică.)
 ANGELO: Ohol Grea!
 VERONICA: Ți-am spus să faci mai multă gimnastică.
 ANGELO *(recunoaște)*: Profesie dificilă!
 VERONICA: Hai, pleacă! Ieși întâi tu.
 ANGELO *(lui Vistrian)*: La revedere! Nu stai mult așa. Cum dăm colțu', e un telefon public. Anunț poliția. Mi-ai plăcut, să știi!
(Iese. Cum rămâne doar cu el, Veronica se repede și-l sărută pe Vistrian.)
 VERONICA: Ești un bărbat cu farmec! Profesia m-a obligat... Mi-ar fi plăcut să ne revedem. Pa, iubitule!
(Iese, făcându-i semne prietenești cu mâna. Când rămâne singur, Vistrian e cuprins de o furie oarbă.)
 VISTRIAN *(urlă ca o fiară)*: Ajutooor! Salvați cel mai cumsecade cretin din câți a cunoscut omenirea! Ajutooor! Salvați un candidat la Premiul Nobel pentru prostie! Ajutooor! Salvați un dobitoc!
(Ușa sare din șațani și apare Angelo, furios, țipând.)
 ANGELO: Gata! Mă omor! Am terminat! Dă-mi sfoara! Sfoara! *(Îl dezleagă pe Vistrian ca să-și ia sfoara.)* În clipa asta mă spânzur!
 VISTRIAN: Stai, dom'le! *(Angelo își leagă lațul de lampă.)* Ce s-a întâmplat?
 ANGELO *(explică)*: Individu' o aștepta afară! Poți să-ți închipui una ca asta? Credea că nu-l văd. Era la mine acasă când am vorbit cu ea la telefon. A condus-o până aici. O aștepta. Gata! Mă sinucid!
 VISTRIAN *(se trezește pentru a treia oară cu el în cârcă)*: Nu te spânzura, dom'le, în casa mea! Ce rău ți-am făcut? Ți-am dat tot ce-ai vrut, nu m-am opus la nimic, la poliție nu vă reclam, de ce mai vrei să-mi faci răul ăsta?

ANGELO *(în cârca lui Vistrian)*: Acum pot! Dă-mi drumu'! Te rog! Te implor! Știu că ești un om cumsecade.
 VISTRIAN: Prost de cumsecade!
 ANGELO: Îți ofer ceasu' meu de aur, furat dintr-un muzeu! Dă-mi drumu'!
 VISTRIAN: Nu te grăbi. Dacă era un trecător oarecare? De unde știi că o aștepta?
 ANGELO: Îl cunosc! El era.
 VISTRIAN: Atunci divorțează, domnule! Îți pledez eu, gratis, procesul! Nu te costă un leu și scapi de ea. Tânăr ești, bărbat frumos ești, ceva cont în bancă bănuiesc eu că ai... ce mai vrei? Ai și noroc de-o meserie bănoasă! Ți-au suflat ursitoarele-n frunte! De ce dai cu piciorul norocului? Și coboară, dracului, odată din cârca mea, că-mi rupi șira spinării!
 ANGELO *(speriat de ultima perspectivă)*: Nu vreau să rămân handicapat din cauza mea!
(Sare jos.)
 VISTRIAN *(abia se mișcă)*: M-ai distrus!
 ANGELO: Îmi pare rău. Pe cuvânt de onoare. Poți conta pe cuvântu' meu.
 VISTRIAN: Nu mă indoiesc.
 ANGELO: M-a nenorocit femela asta!
 VISTRIAN: Divorțează, domnule. Ți-am adus atâtea argumente.
 ANGELO: Am început să-ți dau dreptate.
 VISTRIAN: Dacă ai puțină încredere în mine, scapi de belea.
 ANGELO: Te-ai purtat ca un frate! *(Îl îmbrățișează, îl sărută.)* Ca un tată, pot să zic. Nici nu știi cât de mult te iubesc. Ești primu' om care m-a înțeles. Îl chem pe nașu', îl cer voie să divorțez... și-o să sufăr, domnuleeee...
 Începe să plângă cu fruntea rezemată de pieptul lui Vistrian, în timp ce acesta îl mângâie, părintește, încercând să-l liniștească.

DACĂ O ÎNTÂLNIȚI PE MARIA

(Un concurs de interpretare actricească)

CONCURENTUL:

Mă gândesc ce figuri o să faceți când o să vă spun cine sunt. Eu sunt... Nu, cred că e mai bine să nu vă spun așa, deodată, ce-i cu mine și de ce am pătruns aici, deși nu figurez pe lista concurenților. Dacă vă spun, n-o să mai credeți nimic din povestea mea. Ratez această întâlnire pe care o aștept de... *(calculează și va spune exact zilele trecute de la 21 decembrie 1989 până în ziua spectacolului)*, o aștept de 911 zile! Cum trec zilele! Ce lung mi se părea un an „înainte” și ce repede trece el acum!

Da! Tocmai ieșeam de la noi. Nu de-acasă. De la noi din instituția noastră. Și atunci a apărut Geo și o față. Geo s-a repezit la mine și mi-a zis: „Hai! Gata! A început!” Stai, mă! Nu pricep! Unde să merg? Nu înțelegeam pentru că eu nu mai ieșisem de dimineață din clădire, muncisem. „Hai! Nu mai întreba!” Geo are calitatea asta, că dacă îți spune ceva, sau îți cere ceva, nu poți să-l refuzi. Am plecat cu el... Era o aglomerație infernală și eu nu pricepeam de ce este atâta lume pe stradă la ora aia! Eu, când muncesc, nu mă interesez decât de munca mea. Altfel, nu realizez nimic. S-au petrecut

AVANSCENA

evenimente pe care eu nu le știu, mi-am zis, și m-am luat după Geo. Ca să nu ne pierdem în mulțime, am luat palma fetei în palma mea și... Doamne Dumnezeule! Parcă în clipa ala s-au descărcat în mine o mie de volți dintr-o baterie! O mie! Am privit-o speriat, și ea... și ea zâmbea, liniștită și inconștientă! Nu știa câți volți descărcase în brațul meu. „Grăbește-te! Îl pierdem pe Geo!”, m-a îndemnat ea. Deși mă simțeam ca pe scaunul electric, n-am fost în stare să-i dau drumu'. Palmele noastre parcă erau sudate!

Când am ajuns la Universitate, am înțeles totul! Geo avea dreptate: în sfârșit, sosise ziua așteptată de când mă știam! Pot să spun că m-am născut așteptând ziua asta! Am început să strig și eu: „Jos dictatura! Jos dictatorul!”, împreună cu ceilalți. Mă întrebam: oare suntem atât de aproape? Nu mai avem de făcut decât un pas? Și am început să strig: „Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas! Nu dați înapoi! Mai avem un singur pas!” Maria a început să rădă. Nimeni nu mai striga ce strigam eu, și i se părea caraghios. Ceilalți strigau: „Vom muri și vom fi liberi!” Am auzit atunci, prima dată, sloganul ăsta. Lozinca asta! Cuvintele astea extraordinar de frumoase! Și de adevărate. M-au cucerit, mai întâi, artistic! Cum să vă spun eu, erau minunate pentru că erau foarte adevărate. Aproape de noi, așa spune la câțiva pași, erau cei care țineau armele îndreptate spre mulțime. Nu era vorba despre ceva abstract, nu era o afirmație teoretică, nu aruncam vorbe ca să ne dăm curajoși în fața femeilor. Moartea era cu adevărat în țevile îndreptate spre noi. Pot să vă spun adresa ei precisă. Moartea locuia atunci pe strada 13 Decembrie, străduța care duce spre Hotel „Union”. Ținea îndreptate spre noi, amenințător, multe țevi de armă. Eu am început să țip și mai tare: „Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas!” Când strigam, m-am uitat la Maria. Maria râdea și mi-a făcut semn așa, la cap, cu degetul înfipt în tâmplă, adică: nu ești întreg la minte, băiatule! Eu n-am râs, eu am îndemnat-o să strige și ea: „Mai avem un singur pas!” Maria râdea cu atâtă poftă, încât m-am trezit că sunt gata să râd și eu. Și, ca să-i răspund într-un fel, i-am făcut și eu același gest cu degetul înfipt în frunte, adică: nici tu nu ești prea sănătoasă prin partea locului. Și ea iar mi-a făcut semn că sunt nebun, și eu iar am repetat gestul în timp ce mă gândeam: „Fliința asta habar nu are că o iubesc! Râde și mă face nebun, și eu o iubesc! Habar nu are că descarcă în mine o mie de volți, și eu nu i-aș mai da drumul de lângă mine pentru nimic în lume!” Și nici ea nu încerca să scape. Dimpotrivă, citeam în ochii ei că nu are de gând să plice niciodată, chiar dacă îmi făcea semn că sunt cam nebun. „Așa sunteți voi, nebuni!”, mi-a zis, hodoronc-tronc. Și eu am înțeles din cuvintele ei că ar putea să mă iubească, dacă nu cumva mă și iubea!

Am fost rupt din gânduri de un val de țipete care a crescut fulgerător, ca și când ar fi apărut pe neașteptate ceva și ar fi schimbat totul. Au apărut niște vehicule blindate care amenințau să se repeadă în mulțimea de tineri. Printre cei din față era și Geo, cel mai expus! Am simțit că toți ezită în fața monstrului de fier! Și, atunci, m-am repezit înainte, târînd-o și pe Maria după mine și strigând: „Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas! Nici un pas înapoi, Geo! Încă unul înainte! Mai avem un singur pas!...” Asta țipam din răputeri, din rărunchi, cum se zice: adică urlam! Și, atunci, am văzut, în vârful

unei țevi de pușcă îndreptată spre noi, o lumină. O scăpărare ca de brichetă. Așa cum se luminează seara, când tragi din țigară mai tare... Și deodată în jurul meu s-a făcut liniște deplină. Nu mă auzeam decât eu în toată mulțimea de acolo! „Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas!” Era o liniște extraordinară, și glasul meu răsună asurzitor: „Mai avem un singur pas!”... Mă întrebam cum pot să strig și să mă văd strigând în același timp, de parcă mă vedeam de pe trotuarul celălalt. Priveam spre mine dintr-acolo! Urlam ca ieșit din minți și nu arătam deloc grozav, acum îl dădeam dreptate Mariei să rădă. Dar ea nu mai râdea. De ce s-o fi speriat așa?, m-am întrebat. Era îngrozită. Se uita la mine schimonosită de frică și țipa și ea, dar pe ea n-o auzeam. Eram sigur că țipă!... Și, deodată, ceva a trecut prin pieptul meu. Sau trecuse de mult și eu doar acum îl simțeam? Maria urla și nu-mi dădea drumul la mână. Tocmai voiam să-i spun că nu arată prea grozav nici ea când țipă, că eu glumesc în clipele de mare tensiune, dar n-am mai apucat să-i spun nimic pentru că clinea, venind din spate, a aruncat peste mine o pânză neagră! M-am trezit într-un întuneric total și cred că am început să mă zbat, ca să scap din sacul negru aruncat pe mine, dar degeaba dădeam din brațe, că nu întâlneau nimic în față. Și, în timp ce mă zbăteam să ies la lumină, mă auzeam strigând: „Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas! Mai avem un singur pas!”... Poate că așa mai fi strigat și m-aș mai fi zbatut mult și bine dacă, deodată, în întunericul în care eram, nu ar fi izbucnit o lumină orbitoare, atât de copleșitoare încât am uitat de tot și de toate și am zis: „Doamne!”... Și, în lumina aceea copleșitoare, nimic din tot ce era omenesc n-a mai fost lângă mine!... (*Tace mult timp.*) Mi s-a promis, pentru că am murit așa cum am murit... poate ca o răsplată pentru că murisem în luptă deschisă cu diavolul, mi s-a promis că o dată, o singură dată, mă mai pot întoarce... Numai o singură dată! Și eu am ales ziua asta de aici. Aici, pentru că eu, nu v-am spus încă, eu am fost actor. Geo m-a luat de la noi din teatru. Și unde puteam eu să mă întorc, dacă nu aici, în teatru? Aici unde suntem noi toți!... Desigur, așa fi putut să revin pentru o zi, sau pentru o clipă, lângă Maria... Maria are acum un copil și ce rost are să-i tulbur iar viața, doar pentru câteva minute sau o zi? Eu știu că în adâncul sufletului mă mai iubește. M-a închis acolo ca într-un mormânt. Eu am două morminte: unul la Cimitirul eroilor și altul în sufletul ei... Dacă, totuși, careva dintre dumneavoastră o veți întâlni pe Maria, spuneți-i că m-ați văzut... că sunt bine, să nu ducă grija mea. Că m-ați întâlnit la un festival de teatru... concuram. Ea o să vă creadă, n-o să vă pună nici o întrebare. Ea mă crede în stare de orice. Asta este părerea ei despre actori: că sunt în stare de orice. Nu în sens peiorativ. Nu. Admirativ! Ea ne admiră foarte tare pe noi. Atât de tare, încât ne crede în stare de orice. De-ai n-o să se mire și n-o să vă întrebe nimic, dacă îi veți spune că m-ați întâlnit aici... Ați înțeles că eu n-am venit să concurez. Eu am venit doar să vă mai văd o dată... îmi era atât de dor!... Atât de dor... atât de dor...